

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **J.**, nar. X. v obci N., naposledy bytom v zahraničí: N., t. č. Pobytový T., zastúpený Mgr. J., S., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-268-16/PO-Ž-2009 zo dňa 28. augusta 2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz 68/2009-32 zo dňa 18. novembra 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz 68/2009-32 zo dňa 18. novembra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-268-16/PO-Ž-2009 zo dňa 28. augusta 2009, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území

Slovenskej republiky, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol o neudelení doplnkovej ochrany navrhovateľovi.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci, t. j. že navrhovateľom udávaný dôvod žiadosti nie je dôvodom pre udelenie azylu.

Krajský súd uviedol, že na pojednávaní vykonal dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia odporcu v zmysle § 250i ods. 1 OSP výsluchom navrhovateľa a táto výpoveď ho utvrdila o správnosti záveru odporcu o nedôveryhodnosti navrhovateľa, ktorý postupne prispôboval ním uvádzané dôvody odchodu z krajiny pôvodu podmienkam pre udelenie azylu účelovo už šiesty krát po jeho niekoľkonásobnom vrátení podľa Dublinského dohovoru z Rakúska.

Skutočnosti uvádzané v priebehu azylového konania podľa krajského súdu sa javia ako neopodstatnené z hľadiska bezprostredného ohrozenia navrhovateľa pri zotrvaní v krajine a nasvedčujú iným pohnútkam, než na aké sú dôvody na udelenie azylu podľa § 8 alebo § 10 zákona o azyle. Navrhovateľ nepreukázal, že by bol v krajine pôvodu prenasledovaný z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, naopak podľa krajského súdu na pojednávaní navrhovateľ iba prehľbil rozpory vo svojich tvrdeniach ohľadne členstva v politických stranách, okolnostiach autonehody, ktorú dával do súvislosti s členstvom pozostalých v strane Akali Dal. Navyiac na pojednávaní dal do súvisu smrť rodičov a brata s týmito pozostalými na základe údajnej správy od priateľa z Anglicka, ktorý mu to mal oznámiť v marci tohto roku. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že navrhovateľ bol pred odporcom vypočutý k Dotazníku žiadateľa zo dňa 5.6.2009, kedy tvrdil, že o smrti otca v roku 2008 a matky a brata v januári 2009 sa dozvedel z telefonátu od H. s tým, že nevie uviesť ako zomreli.

Vo vzťahu k humanitným dôvodom, na ktoré sa navrhovateľ odvolával až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu, krajský súd uviedol, že sa jedná o nenáročný právny inštitút, a teda v medziach správnej úvahy odporcu je, aké konkrétne dôvody bude za ne považovať.

Odporca podľa krajského súdu postupoval správne, ak po zvážení skutkového stavu nenašiel ani dôvod pre udelenie doplnkovej ochrany navrhovateľovi podľa § 13a zákona

o azyle, preto dôvodne nepovažoval navrhovateľove dôvody za dôvody, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Na základe uvedeného krajský súd rozhodnutie odporcu, ktorým navrhovateľovi neudelil azyl a rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že z Indie odišiel, pretože jeho život bol v ohrození. Jeho problémy pramenili z problémov so susedmi, ktoré však pominuli. Dôvody na strach pred návratom však nezmizli, keďže nastali ďalšie skutočnosti ohrozujúce jeho život vyplývajúce z udalosti, ktorá sa stala už dávnejšie. Autonehoda nebola predtým dôvodom jeho odchodu z krajiny, neskôr sa ukázalo, že nasledujúce udalosti súvisiace s touto autonehodou a pozostalými obetí tejto nehody, členmi Akali Dal sú natoľko závažné, že sa nebude môcť vrátiť do Indie pre obavy o svoj život. Navyše správy o smrti jeho otca, matky a brata, ktorých mali na svedomí títo pozostali ho v tom, že sa nechce a nemôže vrátiť do Indie, len utvrdili.

Navrhovateľ poukázal na to, že v správnom konaní všetky skutočnosti uvádzal pravdivo a vyčerpávajúco, prípadné nezrovnalosti v časovej následnosti toho, kedy a do akej miery bol informovaný o smrti svojich príslušníkov, považuje za nepodstatné.

Navrhovateľ síce pripustil, že o azyl nežiadal z humanitných dôvodov, odporca mal však podľa jeho názoru udelenie azylu z humanitných dôvodov zvážiť. V tejto súvislosti uviedol, že podporu rodiny, ktorú v čase odchodu z krajiny mal, už stratil a po smrti otca, matky a brata nemá nikoho, kto by mu mohol pomôcť. Nemá ľudí, ku ktorým by sa mohol vrátiť, preto žiadal, aby odvolací súd na túto okolnosť prihliadol.

Na základe uvedeného navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhol potvrdiť.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že rozsudok krajského súdu navrhol ako vecne správny potvrdiť. Nestotožnil sa s tvrdením navrhovateľa, že bol prenasledovaný

z dôvodov uvedených v § 8 zákona o azyle. Po vyhodnotení dostupných správ o krajine pôvodu nebolo podľa odporcu preukázané, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený vážnemu bezpráviu tak, ako to ustanovuje § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Odporca poukázal na to, že v prípade navrhovateľa sa jedná o šiestu žiadosť o udelenie azylu. Pozemkové spory, ktoré pôvodne uvádzal zmenil pri ostatnej žiadosti na politické dôvody. Podľa odporcu nesúrodý popis udalostí, prezentovaný navrhovateľom v priebehu azylového konania spochybňuje to, či k uvedeným skutočnostiam vôbec došlo. Pred odchodom z Indie býval v Bombaji, kde nemal žiadne problémy, na otázku, prečo tam neostal, odpovedal, že tam nie je práca a nemal z čoho žiť. Z územia SR sa po vstupe do azylovej procedúry opakovane pokúsil dostať do Rakúska, odkiaľ bol vrátený na základe nariadenia Rady EÚ č. 343/2003. Všetky tieto skutočnosti podľa odporcu poukazujú na ekonomické dôvody jeho konania, ktoré nie sú dôvodom na udelenie azylu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. marca 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle (účinného od 1.12.2008, ďalej len zákon o azyle) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1) ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa, a obsahom správ o krajine pôvodu (Správa o krajine – prax v oblasti ľudských práv – 2007, vydaná Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu z 11.3.2008, z odpovedí na otázky, ktoré spracoval Odbor dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MÚ MVSR zo dňa 14.4.2009, 28.1.2008), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 25.8.2009 navrhovateľ uviedol, že sa v plnej miere pridržiava svojej výpovede z predchádzajúceho konania. Z Indie odišiel pre obavy o svoj život pred susedom J., s ktorým mal pozemkové spory. Všetko, čo uviedol v dotazníku zo dňa 29.11.2007 o svojich dôvodoch sa zakladá na pravde. V jeho živote sa nič podstatné nezmenilo, od tej doby, ako prišiel na Slovensko. Niekedy začiatkom roka 2008 vycestoval nelegálne do Rakúska, odkiaľ bol vrátený. Má tam kamaráta, s ktorým sa chcel stretnúť.

Z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 5.6.2009 vyplynulo, že navrhovateľ doplnil dôvody žiadosti o azyl o politické dôvody. Uviedol, že bol členom politickej strany Akali Dal od roku 2006. V novembri 2005 cestoval autom s ďalšími tromi osobami, v nočných hodinách, ktorí boli spolu s navrhovateľom členmi politickej strany Akali Dal. Na moste ich vozidlo vrazilo do zábradlia, následne do ich vozidla vrazilo ďalšie vozidlo, pričom všetci jeho spolucestujúci boli v bezvedomí a len on si zachránil život. Polícia to na druhý deň vyšetrovala, vytiahla auto, mŕtvych a vyhlásila, že všetci mali v krvi alkohol, polícia ho vypočula a po vypočutí ho už nekontaktovala.

Členovia Akali Dal sa domnievali, že ich zabil on. Následne asi o 15 dní k nim prišlo asi 10 ľudí. Podľa navrhovateľa sa malo jednať o členov strany Akali Dal a pozostalých, ktorí sa domnievali, že práve navrhovateľ je zodpovedný za smrť troch členov Akali Dal. Vyhrážali sa mu, že ak nepovie pravdu, tak ho zabijú. Navrhovateľ sa preto z dôvodov obáv o svoju bezpečnosť pred členmi Akali Dal a rodinami mŕtvych spolucestujúcich rozhodol krajinu opustiť a vycestoval do Európy

Na otázku, či mal v krajine pôvodu nejaké problémy s políciou, armádou alebo inými štátnymi orgánmi, odpovedal, že osobne s nimi nemal žiadne problémy.

Odporca v rozhodnutí, ktorým neudelil navrhovateľovi azyl, poukázal na to, že v jeho prípade nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania v zmysle zákona o azyle. Podľa odporcu sa jedná o šiestu žiadosť o udelenie azylu, pričom dôvodom jeho poslednej žiadosti bol strach pred susedom J., s ktorým mala jeho rodina spor ohľadne pozemku. Sused chcel násilne zabráť rodinné pozemky, ktoré sú majetkom jeho otca ako aj navrhovateľa. Počas práce na pozemku mal sused navrhovateľovi nadávať a vyhrážať sa zabitím, ak mu pozemok nedajú.

Odporca uviedol, že tieto dôvody navrhovateľ uvádzal aj počas predchádzajúcich dvoch výpovedí, pričom dňa 5.6.2009 doplnil svoju výpoveď o nové skutočnosti. Údajne v novembri 2005 v nočných hodinách cestoval osobným vozidlom s ďalšími tromi osobami, ktorí boli spolu s navrhovateľom členmi politickej strany Akali Dal. Na moste ich vozidlo vrazilo do zábradlia, následne do ich vozidla vrazilo ďalšie vozidlo, pričom všetci jeho spolucestujúci boli v bezvedomí a len on si zachránil život. Následne asi o 15 dní k nim prišlo asi 10 ľudí hľadať navrhovateľa. Podľa navrhovateľa sa malo jednať o členov strany Akali

Dal a pozostalých, ktorí sa domnievali, že práve navrhovateľ je zodpovedný za smrť troch členov Akali Dal. Navrhovateľ sa preto z dôvodov obáv o svoju bezpečnosť pred členmi Akali Dal a rodinami mŕtvych spolucestujúcich rozhodol krajinu opustiť a vycestoval do Európy.

Odporca v rozhodnutí poukázal na to, že navrhovateľ v predchádzajúcich konaniach uvádzal, že nebol členom žiadnej politickej strany a mal v krajine pozemkový spor so susedom. O účelovosti jeho žiadosti nemal odporca pochyb. Navrhovateľ bol opakovane vrátený na územie SR z Rakúska. Vzhľadom k tomu, že v jeho prípade bolo naposledy rozhodnuté tak, že krajský súd potvrdil rozhodnutie odporcu, jeho nová žiadosť o azyl vzbudzuje podľa odporcu podozrenie, že navrhovateľ mal potrebu svoje predchádzajúce dôvody pre odchod z krajiny pozmeniť, aby pôsobili závažnejšie. Jeho údajná autonehoda, kedy ako jediný prežil a následná obava o svoju bezpečnosť zo strany Akali Dal a pozostalých podľa odporcu vyznieva nedôveryhodne.

K tomuto záveru dospel odporca na základe výpovede navrhovateľa, ktorý tvrdil, že vo veci prebehlo vyšetrowanie, potvrdil, že na polícii vypovedal, čo bolo zaznamenané aj do zápisnice. Na polícii mu povedali, že môže ísť a ak ho budú potrebovať, tak sa mu ozvú. Viac ho už polícia nekontaktovala: Situáciu mu mal podľa jeho tvrdení pomôcť riešiť člen Akali Dal, mal navštíviť rodiny pozostalých a vysvetliť im, že nie je zodpovedný za autonehodu a ukázať im aj správu z polície, ktorá k takémuto záveru dospela.

Odporca uviedol, že pokiaľ mal navrhovateľ aj napriek týmto nespochybniteľným dôkazom strach o svoju bezpečnosť, mohol sa natrvalo presťahovať do inej časti Indie. Skutočnosť, že navrhovateľ istú dobu žil bez problémov v Amritsare a Bombaji, kde však nechcel zostať pre nedostatok pracovných príležitostí, nasvedčuje tomu, že hľadal výhodnejšie ekonomické podmienky.

Navyše vo svojej výpovedi uviedol, že suseda sa už neobáva, pretože spory o pozemky už pominuli.

Odporca poukázal na to, že právo na azyl nie je právom vybrať si krajinu, v ktorej chce žiadateľ toto právo uplatniť, z jeho výpovede je pritom podľa odporcu zrejmé, že údajné problémy neriešil prostredníctvom polície a zo strany polície a štátnych orgánov nebol

vystavený žiadnemu prenasledovaniu či perzekúcii. Jeho problémy boli osobného charakteru a nejavia známky perzekúcie alebo prenasledovania, na základe uvedeného odporca navrhovateľovi azyl neudelil.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle.

Odporca uviedol, že z výpovede navrhovateľa vyplynulo, že nebolo proti nemu vedené trestné konanie, nebol väznený, zatknutý a nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi, nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trest. V súčasnej dobe taktiež podľa odporcu neprebíha žiaden medzinárodný alebo vnútroštátny konflikt, ktorý by pre navrhovateľa predstavoval individuálnu hrozbu podľa definície ujmy, a preto dospel k záveru, že niet dôvodu na poskytnutie doplnkovej ochrany navrhovateľovi.

Odporca v rozhodnutí popisuje spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa s odkazom na zdroje informácií, z ktorých informácie čerpal.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom

chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z dôvodu obavy o svoj život pre majetkové spory so susedom, ktoré napokon pominuli a z dôvodu strachu pred členmi politickej strany Akali Dal a pozostalými, ktorí sa domnievali, že môže za smrť členov posádky, ktorá zahynula pri dopravnej nehode, ktorú jediný on prežil.

Odporca venoval tomuto dôvodu jeho žiadosti o azyl náležitú pozornosť a vykonal dokazovanie okrem výsluchu navrhovateľa obsahom správ o krajine pôvodu, ktorých podstatnú časť v rozhodnutí s uvedením zdrojov aj uviedol.

Krajský súd sa rovnako zaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodom, pre ktorý požiadal navrhovateľ o azyl.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o to, že navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť obáv z prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených v zákona o azyle.

K vysloveným záverom krajského súdu nemá odvolací súd žiadne námietky a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o obavách o život zo strany členov Akali Dal a pozostalých po obetiach dopravnej nehody, ktorí sa domnievali, že za nehodu je zodpovedný navrhovateľ by boli pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že štátne orgány mu odopreli poskytnúť pomoc potom, ako sa na ne so žiadosťou o ochranu obrátil. Podľa vyjadrení navrhovateľa, polícia vyšetrila dopravnú nehodu so záverom, že navrhovateľ nie je zodpovedný za nehodu, podľa vlastných vyjadrení sa na políciu so žiadosťou o pomoc pre vyhrážky členov Akali Dal a pozostalých, ktorí ho vinili zo smrti obetí nehody vôbec neobrátil.

Skutočnosť, že politický systém v krajine pôvodu navrhovateľa dáva jednotlivcom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, naviac navrhovateľ nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu ako celok mu odoprela poskytnúť ochranu pred osobami, ktoré sa mu vyhrážali za smrť spolucestujúcich vo vozidle, ktorého nehodu navrhovateľ ako jediný prežil. Preto odvolacie námietky navrhovateľa vo vzťahu k rozhodnutiu odporcu o neudelení azylu neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku ani zákonnosť rozhodnutia odporcu.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci odporcom za nedôvodné.

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a doplnkovej ochrany bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 23. marca 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová